

Molče in počasi se ji približa Vakec, ji ovije roke okrog vratu in pritisne svoj solzni obrazek k nji ter jo proseče vpraša: „Pa če bi ti kupil čisto zlato in biserno obleko, kaj ne, Ani, potem bi me pa hotela . . .“

„Da, Vakec, saj te imam tudi jaz rada,“ in vroč poljub je končal to malo nesoglasje med srčkanim Vakcem in njegovo sestrico Ani.

Nedolžno oko.

*Oko nedolžno, milo
ves srečen vidi svet,
kot da je s cvetjem majskim
ves log in gaj odet.*

*Ne sluti bolečine,
ki žali nam srce,
ne čuti več trpljenja,
ki vliva nam gorje.*

*V oko se to zamaknem,
z otrokom hrepenim
tja do neba in solnca,
da žarek si vlovim.*

*V otroško dušo sije
nebeški ves sijaj,
očesc nedolžnih pogled
me dviga v sreče raj.*

*Otrok me izprašuje,
kako je velik svet,
ali ne šlo bi dete,
ga v radosti objet?*

*Kako so daleč zvezde,
to vedeti želi,
in kdo prižiga prvo,
ki zvečer zažari.*

*Kdo dal je ptičku pesem,
da poje presladkó,
kdo vodi solnce zlato,
srebrno luno kdo?*

*Kdo dal drevo je gozdu,
kdo polju žitni klas,
kdo morje dal je širno,
kdo cvetju barve kras?*

*Kdo ustvaril je planine,
kdo zemlje širni krog?
Oj, mali moj učenček,
vse to je storil Bog.*

*Kdo dal je meni solzo,
ne vpraša tega me,
otrok solzé ne vidi,
kaj solza je — ne ve.*

Mara Tavčarjeva.

Piščalke.